

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται
παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΟΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

34 Ὁδὸς Φιλελλήνων 34

Ἀπέναντι Ἀγγλ. Ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντός οκτῶ
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα ἢ δημοσιεύματα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελ-
λούσης δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλουσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὰ ἐκθετα ἐν στερήσει.—Σύγχρονοι Ἑλληνες ποιηταὶ (ὑπὸ κ. Εὐ-
φρασίας Κετσέα).—Ἐπὶ τῆς ὥραίας (ὑπὸ κ. Σωτηρίας Ἀλιμπέρτη).
—Ἐπιστολαὶ πρὸς μητέρα (ἐκ τῶν τῆς Louise d'Alq).—Ἡ ἀθανασία
τῆς ψυχῆς (ἐκ τῶν τοῦ Chateaubriand, ὑπὸ δος Κατίνας Ἀλεξάν-
δρου).—Ἡ διεθνὴς Βιβλιοθήκη τῶν Κυριῶν συμπληρουμένη.—Τὸ
ἀποτέλεσμα τῆς ἀγορᾶς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.—Βιβλία καὶ Περιοδικά.
—Θέατρον.—Εἰδοποιήσεις.—Ἐπιφυλλίς.

ΤΑ ΕΚΘΕΤΑ ΕΝ ΣΤΕΡΗΣΕΙ

Μεταξὺ τῶν ὀδυνηρῶν κοινωνικῶν πληγῶν, ἃς παράνομον,
ἄδικον καὶ ἀπάνθρωπον καθεστὸς κατέστησεν ἀναποφεικτοὺς
καὶ καθιέρωσεν, οὕτως εἰπεῖν, εἰς τὸ κοινωνικὸν σῶμα, μεταξὺ
τῶν ἀναφαίρετων ἠθικῶν κηλίδων τοῦ τόσον προοδευτικῷ αἰῶ-
νός μας σώζεται ἔτι ἡ ἐπίσημος, ἡ ἀνεγνωρισμένη ὑπαρξίς τῶν
ἐκθέτων βρεφῶν.

Δὲν ὑπάρχει στυγερώτερον ἐκ προμελέτης νακούργημα, δὲν
ὑπάρχει θῦμα ἀθώωτερον καὶ δυστυχέστερον τοῦ ἐκθέτου παι-
δίου. Αὐτὸ στερεῖται ὅ,τι γενναίως χρηρηγεῖ ἢ φύσις εἰς τὰ μι-
κρὰ τῶν κατωτάτων τάξεων ζῶα, τὴν στοργὴν καὶ τὰς θω-
πίεις τῆς μητρός. Αὐτὸ ἀνυπεύθυνον διὰ τὴν ζωὴν, ἦν παρ'
οὐδενὸς ἐζήτησε, φέρει ἀναλλοίωτον ἐπ' αὐτῆς τὴν σφραγίδα
τοῦ οὐείδους καὶ τῆς ἀτιμίας. Δὲν ἔχει ὄνομα, οὔτε πατρίδα.
Δὲν ἔχει ἐθνικότητα, οὔτε θρησκείαν. Καταδικασμένον πρὶν ἢ
ἔτι εἶδῃ τὸ φῶς παρ' αὐτῶν τῶν γονέων του, ταπεινωμένον ἀ-
στόργως καὶ ἐγκαταλελειμμένον εἰς τὴν τύχην του παρὰ τοῦ
ἐκπροσωποῦντος τὸ θεῖον τῆς καλῆς καὶ δικαίας πατρίδος γόη-
τρον νομοθέτου, γεννᾶται προωρισμένον ἢ νὰ καταστῇ βορὰ
τῶν ἀγρίων ζώων, ἢ νὰ ταφῇ ζῶν ἔτι, ἢ νὰ ζῆσθαι τὴν χειρο-
τέραν τοῦ θανάτου ζῶν τοῦ νόθου.

Ἐντὶ θερμῆς καὶ μαλακῆς στρωμνῆς, ἦν φιλόστοργος χεῖρ

παρεσκεύασε, δέχεται τὸ τρυφερὸν σῶμα τοῦ ψυχρὰ πλᾶξ μαρ-
μαροῦ. Ἐντὶ τοῦ πρώτου μητρικοῦ φιλήματος, καὶ τῶν θερ-
μῶν πατρικῶν θωπιῶν ὁ παγωμένος ἀὴρ τῆς νυκτὸς φαίνεται
ραπίζων ἀνηλεῶς τὸ ἀγνόν του μέτωπον, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ἡ ἀτι-
μία καὶ ἡ ἀστοργία ἔθεσαν ἤδη τὴν μελανὴν σφραγίδα των.
Τὸ μικρὸν του σῶμα φρίσσει, ριγοῖ, ἐρριμένον ὡς ἄχρηστον ρά-
κος εἰς τὰς ὁδοὺς, ἐνῶ ὁ πατήρ, ὁ οὐπέθυνος διὰ τὴν ζωὴν καὶ
ὑπαρξίν του μικροῦ πλάσματος τρίβει μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὰς
χεῖρας ἐντὸς τῆς θερμῆς καὶ μαλακῆς κλίνης του, διότι ἀπηλ-
λάγη τόσον εὐκόλως τῶν συνεπειῶν τῆς παρανόμου καὶ ἀνηθί-
κου πράξεώς του. Καὶ ὁ δωρίσας μετὰ τῆς ἀθλίας ζωῆς καὶ
τὴν ἀτιμίαν εἰς τὸ δυστυχὲς ἐκείνο πλάσμα ζῆ μετὰ τὸ μέτωπον
ὑψηλὰ ὡς τίμιος ἄνθρωπος, κατέχει ἀδιακρίτως τὰς ἐπισημο-
τέρας κοινωνικὰς θέσεις, ἀποφαινεταὶ περὶ ἠθικῆς, δικαιοσύνης
καὶ ἀρετῆς, καὶ πολλάκις παρίσταται ὡς δικαστὴς καὶ στέλλει
εἰς τὴν ἀγχόνην τὸ ἔρημον καὶ ἀπροστάτευτον ἐκείνο πλάσμα,
τὸ ὁποῖον δι' ἐνὸς χρυσοῦ κρικοῦ θὰ ἔφερεν ἴσως τὸ ὄνομά του.

Ἄλλ' ὅ,τι νόμοι παράλογοι ἐγκατέλειψαν εἰς τὴν τύχην του,
ὅ,τι θρησκεία φαίνεται ἀγνοοῦσα, ὅ,τι ἡ ἀστοργία καταδικάζει
καὶ ἡ κοινωνικὴ ὑποκρισία ἀνέχεται μετ' ἀδιαφορίας, ἡ φιλαν-
θρωπία υιοθετεῖ. Εἰς τὸ ἄστεγον παρέχει αὐτῇ στέγην. Εἰς τὸ
ἄθρησκον θρησκείαν. Εἰς τὸ ἀπατρι πατρίδα. Εἰς τὸ ὄργανον
μητέρα. Ὅ,τι καθεστὸς βάρβαρον καὶ νόμοι κατὰ συνθήκας
μόνον δίκαιοι ὅ,τι μόνον δὲν προέβλεψαν ἀλλὰ καὶ ἐπισχύουν καὶ
ὑποθάλλουσι, ἡ φιλανθρωπία ἢ μεγίστη τῶν ἀρετῶν τοῦ νεο-
τέρου πολιτισμοῦ ἀγωνίζεται νὰ σώσῃ. Τὰ μέγαρα ἄτινα αὐτῇ
ιδρύει καὶ ἐν οἷς στεγάσει τὰ δυστυχῆ ταῦτα πλάσματα εἶναι
ἡ ὑψίστη τῶν διαμαρτυριῶν κατὰ τῆς ἐνόχου ἀδιαφορίας τῆς
πολιτείας, κατὰ τῆς σκληρῆς καὶ ἀπάνθρωπου ἀναληθσίας με-
γίστης μερίδος τῆς ἀνθρωπότητος.

Τοιοῦτο μέγαρον ὑψοῦται καὶ παρ' ἡμῖν ἐπιβάλλον καὶ συγ-
κινοῦν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς. Αἱ θύραι του εἶναι πάντοτε ἀ-
νοικταὶ διὰ τὰ δυστυχῆ πλάσματα, τὰ συλλεγόμενα ἀνὰ τὰς

τριόδους και δι' ασθενών μόλις κραυγών επαιτούντα από των σπαργάνων των τῶν ζώης. Ἐν αὐτῷ κλίνας θερμαί, γάλα μητρικόν, περιθαλψίς, καθαρῶς, ὑγιεινὴ διαίτα, ιατρικὴ ἐπιτήρησις. Οὐδὲν ἐλλείπει. Τὰ πάντα προβλέπονται κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ὑγιεινῆς καὶ τῆς φιλανθρωπίας.

Ἄλλὰ τὸ φιλανθρωπικὸν τοῦτο Ἄσυλον ἐνεπιστεύθη τὴν περιουσίαν του εἰς τὰ ἰδρύματα ἐκεῖνα, ἅτινα τὸ Ἔθνος ἐπισημοποιεῖ διὰ τοῦ κύρους του. Καὶ ἡ πτώχευσις τοῦ Ἔθνους συνεπένεγκεν ἐὰν ὄχι τὴν ὀλικὴν καταστροφὴν τοῦ Ἄσυλου τῶν Ἐκθέτων τὴν μεγίστην ὅμως τῶν πόρων του ἐλάττωσιν. Καὶ ὁ δῆμος ὁ ἀναλαβὼν νὰ προσφέρῃ αὐτῷ ἐτήσιαν ἐπιχορήγησιν, χρεοκοπήσας ἐπίσης καθυστερεῖ ἤδη τετραετῆ τοιαύτην.

Οὕτω τὰ δυστυχεῖ μικρὰ ἀναγκάζονται νὰ μοιράζονται τέσσαρα καὶ πέντε τὸ γάλα μίξ γυναικίως, καὶ τὸ Ἄδελφάτον τὸ διευθύνον τὸ Ἐκθετοτροφεῖον περιελθὼν εἰς ἀπορίαν οἰκονομικὴν, ἀγνοεῖ τί νὰ πράξῃ, ὅπως σώσῃ τὰ δυστυχεῖ μικρὰ ἀπὸ τῆς πείνης καὶ ἀθλιότητος. Εἰς τὴν φιλανθρωπίαν λοιπὸν καὶ πάλιν, εἰς ἣν ὀφείλεται ἡ σύστασις του, ἀπευθύνεται καὶ παρ' αὐτῆς ἀπεκδέχεται συνδρομὴν καὶ ἐνίσχυσιν.

Ἦδη τὸ Ἄδελφάτον αὐτοῦ μεταξὺ ἄλλων ληρθέντων μέτρων ὑπὲρ τῆς βελτιώσεως τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεώς του ἀνέθεσε καὶ εἰς Ἐπιτροπὴν ἐκ Κυριῶν ἀποτελουμένην παρὰ τῶν κ. κ. Φανῆς Πρετεντέρη, Μαρίας Καραπάνου, Σοφίας Σχλιέμαν, Ἰριγενείας Συγγροῦ, Ἀνδριοπούλου, Μάκρηθ, Καμάρα Σερπιέρη καὶ Παρρὲν τῆς διοργανώσιν εὐεργετικῆς παραστάσεως εἰς τὸ μέγα θέατρον,

Τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης συνελθόντα τὴν παρελθούσαν Τετάρτην ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Βρεφοκομείου, ἀπεφάσισαν νὰ παρακαλέσωσι τὸν παρὰ τοῦ κ. Δ. Ταβουλάρη διευθυνόμενον θίασον νὰ ἀναλάβῃ τὴν εὐεργετικὴν ταύτην παράστασιν.

Ἐλπίζομεν ὅτι δὲν θὰ ὑπάρξῃ οικογένεια, δὲν θὰ ὑπάρξῃ μητρικὴ καρδία, ἥτις θὰ ἀποποιηθῇ τὴν συνδρομὴν τῆς εἰς τὰ ἀτυχεῖ ἐκθετα, καὶ ὅτι ἡ παράστασις αὕτη θὰ φέρῃ πανηγυρικὸν χαρακτήρα, συνενουμένων ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Τέχνης ὅλων ὧσων ἡ καρδία ἀλγεῖ διὰ τὰ δυστυχεῖ αὐτὰ καὶ ἀπόκληρα πλάσματα, ἅτινα παρὰ τῆς φιλανθρωπίας ἐξαρτῶσι τὸ μόνον ἐπὶ τῆς γῆς ἀγαθὸν των τὴν ὑπαρξίν.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΣΧΟΛΗ ΑΘΗΝΩΝ

5'.

Ὅτε τῷ 1872 ἐγένετο ἡ εἰς Ἀθήνας μετακομιδὴ τῶν λειψάνων τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου, τοῦ καταδικασθέντος κατὰ τῷ 1821 ὑπὸ τῶν Τούρκων εἰς ἄδικον θάνατον, καὶ ἠγέρθη αὐτῷ ἀνδριάς, τότε τὸ Πανεπιστήμιον λησμονοῦν τὴν κατὰ τῆς δημῶδους δυσμένειαν ἀπετάθη εἰς τὸν Βαλαωρίτην ὅπως ὑμνήτῃ τὴν ἐθνικὴν ταύτην τελετὴν τῶν ἀποκαλυπτηρίων τοῦ ἀνδριάντος. Δὲν ἐπρόκειτο ἤδη περὶ διαγωνισμοῦ ἐνώπιον ἀκαδημίας, ἀλλὰ περὶ κρίσεως τοῦ κοινοῦ. Μεθ' ὅσα καὶ ἂν φρονῆ τὸ Πανεπιστήμιον, ὁ μόνος ἀρμόδιος κριτής, ὁ μόνος δυνάμενος ὅταν κατέχηται ὀλοκλήρως ὑπὸ τινος ἰδέας ν' ἀποφανθῇ περὶ δοκίμου ἔργου, ἂν τοῦτο θὰ ὑπερισχύσῃ κατὰ

τῆς λήθης, εἶναι ὁ λαός. Αἰτία τούτου εἶναι ὅτι ὁ λαὸς δρᾷ καὶ ζῇ, ὅτι οἱ ἀρέσκοντες αὐτῷ αἰδοῖσι συγκινοῦσι τὴν καρδίαν του καὶ ἐκπλήσσοσι τὸ πνεῦμά του· διὰ τοῦτο δὲ πρέπει οἱ ἀρέσκοντες εἰς αὐτὸν αἰδοῖσι νὰ ἐμπνέωνται ὑπὸ τῆς φορᾶς τῆς περὶ αὐτοὺς ζωῆς καὶ τῆς πραγματικότητος. Πᾶν τὸ ἐζητημένον, τὸ ἐπεξεργασμένον, τὸ ἐπίπλαστον καὶ ἐκ νοσηρᾶς ἐμπνεύσεως προερχόμενον δὲν συγκινεῖ τὸν λαόν. Ἐὰν ἡ ποίησις τῶν Κλεφτῶν, ἡ πηγὴ τῆς δημῶδους ἐμπνεύσεως, διετηρήθη ἐπὶ αἰῶνας, ἐὰν καθ' ἑκάστην ἐξέγερσιν εἰσέδυσεν εἰς τὴν ψυχὴν τῆς Ἑλλάδος, αἰτία τούτου ἦν ὅτι προήρχετο ἐκ τῆς μεγίστης τῶν πηγῶν, ἥτοι τῆς ἀρχαιοσύνης.

Περατοῦντες τὴν μελέτην ταύτην, ἀναφέρομεν μετ' ἐπιφυλάξεως, τὴν ὁποίαν ἐπιβάλλει ἡμῖν φίλου καὶ συνεργάτου τὸ ὄνομα ἐτέρου ποιητοῦ, ἀνήκοντος εἰς τὴν σχολὴν ταύτην, τὸ τοῦ κ. Δ. Βικέλα. Αἱ εἰς δημῶδη διάλεκτον δημοσιευθεῖσαι ποιήσεις αὐτοῦ, ἔχουσι πᾶσαν τὴν ἐμπνευσιν τῆς ἡπειρωτικῆς σχολῆς, ἐνίοτε δὲ ἀναλόγως τοῦ εἶδους ἔχουσι τὴν ἀφελὴ ἐκείνην χάριν, ἥτις ὑπερνικᾷ τὰς δυσκολίας καὶ τὴν ὁποίαν ἡ ἐπιστήμη τῶν γραμμάτων δημιουργεῖ. Ἡ ὑπὸ τοῦ Δ. Βικέλα, γενομένη μετάφρασις τοῦ Σαιξσπέρου εἰς τὴν δημῶδη γλῶσσαν ἀποδεικνύει ὅτι αὕτη δύναται νὰ χρησιμεύσῃ πρὸς ἐρμηνείαν καὶ τῶν διασημοτέρων ποιητῶν.

Σημ. μεταφρ. Ἡ ἐπιφύλαξις τῆς σοφῆς συγγραφέως οὐδὲν ἐμποδίζει ἡμᾶς νὰ δώσωμεν γενικὰς τινὰς γραμμάς τῆς Μούσης τοῦ κ. Βικέλα. Ἡ γλῶσσα αὐτῆς ἀνήκει εἰς τὴν μέσην ὁδόν, τὴν ὁποίαν ἡ συνείδησις τοῦ Ἔθνους ἐχάραξε μεταξὺ δύο ἀντιθέτων στρατοπέδων, τὰ ὅποια νομίζομεν, ὅτι πρὸ καιροῦ κατέθεσαν ἤδη τὰ ὄπλα. Ἡ μέση αὕτη ὁδὸς εἶναι ἡ γλῶσσα, τὴν ὁποίαν λαλεῖ ἡ ἡμερησία τοῦ Ἑλληνος ζωῆ, ἄνευ δηλαδὴ σχολαστικῆς ὑποταγῆς εἴτε εἰς τὴν κλασσικὴν ἀρχαιότητα ἥτις παρήλθεν, εἴτε εἰς τὴν μεσαιωνικὴν διασκευὴν, ἥτις δὲν δύναται πλέον νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἔνδυμα εἰς τὰς ὁσημέραι ἀναπτυσσομένης ἰδέας τοῦ Ἔθνους.

Ἡ μουσα τοῦ κ. Βικέλα δύναται νὰ μελετηθῇ ὑπὸ δύο νεοφαιτωδιστάτας ἐπόψεως. Ἡ μία εἶναι πρωτότυπος, ἡ ἕτέρα εἶναι εἰκὼν ἄλλης μουσῆς. Διὰ τῆς δευτέρας ἐπόψεως ἐννοοῦμεν τὰς ἐμμέτρους μεταφράσεις, τὰς ὁποίας ὁ κ. Βικέλας ἐποίησατο μερῶν τοῦ Ὀμήρου, τοῦ Γκαίτη καὶ ἰδιαίτερος τοῦ μεγάλου δραματικοῦ τῆς ἀνθρωπότητος Σαιξσπέρου, τοῦ ὁποίου τὸν Ρωμαῖον καὶ Ἰουλιέταν, τὸν Ὀθέλλον, τὸν βασιλέα Λήρ, τὸν Μάκβεθ, τὸν Ἀμλέτον καὶ τὸν Ἐμπορον τῆς Βενετίας μετὰ τῆς ἀκριβοῆς ἅμα καὶ χάριτος μετήνεγκεν εἰς τὸ δημοτικὸν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ἰδίωμα. Ἐὰν ἦναι δυσχερὴς ἡ πρωτοτυπία ἐκεῖ ὅπου αὕτη πλάττει, ἀπαιτεῖται ἰδιαίτερα τῆς τύχης εὐνοια, ἵνα ἀκολουθήσῃ τίς τὴν μεγαλοφυῶν ὅταν αὕτη πετᾷ εἰς τοὺς οὐρανοὺς.

Ἡ μουσα τοῦ κ. Βικέλα, ἐν τῇ ἐτέρᾳ ἐπόψει τῆς πρωτοτυπίας αὐτῆς, κρούει πρὸ πάντων τὴν ἐσωτερικὴν τοῦ αἰσθηματος χορδὴν καὶ ὁμοιάζει πρὸς ρυάκιον, τοῦ ὁποίου οἱ ἀρμονικοὶ ἐλιγμοὶ ἀποκαλύπτουσιν ἀδιακόπως νέους εἰς τὴν διαλογιζομένην ψυχὴν ὀρίζοντας. Ἐχομεν ὑπ' ὅψιν τὴν νέαν ἔκδοσιν τῶν «Στίχων» του, ἐν τοῖς ὁποίοις δημοσιεύονται χρονολογικῶς διάφορα πλήρη ἐμπνεύσεως ποιήματά του, ἐξ ὧν τὸ πρῶτον ἀνήκει εἰς τὸ ἔτος 1851. Ἀποσπῶμεν ἐξ αὐτῶν τὰ ἐπόμενα, ἵνα δώσωμεν πληρεστέραν τὴν εἰκόνα :

Μὴ ξεχνᾷς.

Μὴ ψυχρὰ μὲ κοτὰλεῖς· θυμῆσου
πῶς ἔρωτῶσα χθὲς βράδῳ μαλῆ σου
ἔτὸν χορῶ, — μὴ ξεχνᾷς!
Χθὲς τὸ βράδῳ σὲ εἶχ' ἀγκαλιὰ
κι' ἡ καρδιάς μας κοτὰ ἐκτυποῦσαν,
κι' εἰς τὰ χεῖλη μ' ἐμπρὸς ἔκτυποῦσαν
τὰ εἶδά σου ξανθὰ σου μαλλιά,
καὶ τὰ εἶδα χίλια φιλιὰ
μουσικά, — μὴ ξεχνᾷς!

Ἄκουσέ με! Χθὲς βράδῳ, θυμῆσου,
σ' ἔρωτῶσα νὰ πῆς ἡ ψυχὴ σου
τί ποθεῖ; — μὴ ξεχνᾷς!
Μὲ φωνὴν τροπαλὴ καὶ γλυκειὰ,
μὲ τὰ μάτια σου κάτω τυμμένα,
μὲ ἔρωτες τότε κι' ἐμένα
τί ποθεῖ κι' ἡ δική μου καρδιά.
Κι' ἀπεκρίθηκα λόγια θερμά,
μουσικά, — μὴ ξεχνᾷς!

Εὐφρασία Κετσία

ΕΠΙ ΤΗΣ ΩΡΑΙΑΣ

Ἐλαμπον ἔτι τὰ ἄστρα τῆς πρωίας, θλῶντα διὰ τοῦ φωτός των τὴν διαύγειαν τοῦ λυκαυγοῦ. Σιγῇ, ἐπιβάλλον τῆς νυκτὸς μεγαλεῖον, ἐφήπλου τὸ κράτος τῆς καὶ ψιθυρίζουσα αὖρα ἔπαιζεν εἰς τὰ ἰστία τῆς λέμβου μας, ἥτις διτυλάκωνε τὰ ἡσυχὰ τῆς Μείζονος ὕδατα. Ἡρέμα καὶ βαθμηδὸν ἡ ὁμίχλη ἀνέσυρε τὸν πυκνὸν πέπλον τῆς καὶ ἡ φύσις ἐξεγείρετο εἰς τὴν ζωὴν καὶ καθορίζοντο αἱ ἄκται, ἄς παρεπλέομεν, ἐνηλλάσσοντο τὰ σχήματα καὶ αἱ γραμμαὶ τῶν μεγαλοπρεπῶν ὀρέων τοῦ Motterone καὶ διεφάνοντο αἱ κορυφαὶ τῶν τεσσάρων νήσων τοῦ Βορομέου l'isola Madre, l'isola dei Pescatori l'Isolino, αἵτινες ἀναδύουσαι ἐκ τῶν ὑγρῶν στέρνων τῆς Μείζονος, τὴν γραφικότητα προσδίδουσιν εἰς αὐτήν. Ἡ λέμβος μας γοργῶς διολισθαίνουσα, ἀφοῦ διέγραψε κύκλους ἐπὶ τῆς λείας ἐπιφανείας, προσήραξεν εἰς τὴν Ὠραίαν, la Bella καὶ ἀπεβιβάσθημεν εἰς αὐτήν.

Αἱ ἄνοδοί μας εἰς τὴν κορυφὴν τῆς Μητροπόλεως τοῦ Μιλάνου, ἡ ἐκεῖθεν ἐπισκόπησις τῶν κλιμακωτῶν ὄροσειρῶν τῶν χιονοσκεπῶν Ἄλπεων, αἵτινες διὰ τῶν βραχιόνων των περιβάλλουσι τὸ λεκανοπέδιον τῆς Λομβαρδίας, αἱ εἰδυλλιακοὶ μας ἐκδρομαὶ εἰς τὰς ὄχθας τῆς Κώμης, εἰς τὸ Bellagio, τοῦ Brianza — κῆπον τῆς Λομβαρδίας — καὶ εἰς τὸν Tremezzina, ἔνθα εὐρίσκειται ἡ ἑπαυλις Carlotta, ἐγκαίεουσα τόσα τῆς τέχνης κειμήλια, εἶχον ἐξεγείρει ἐν ἡμῖν ἄμετρον πόθον πρὸς νέας ἐκδρομὰς διὰ νὰ προσεγγίζωμεν εἰς ὑπέρβατα ὕψη, ν' ἀπολαμβάνωμεν συγχρότερον τῆς φύσεως τὰς καλλονὰς, νὰ λιχνίζωμεθα εἰς τὴν ἐναερίον μουσικὴν, νὰ εἰσπνέωμεν τὸ βαλσαμῶδες ἄρωμα τῶν φυτῶν καὶ νὰ θαυμάζωμεν τὰ δημιουργήματα τοῦ Μεγάλου Καλλιτέχου, οὗ ἡ Πρόνοια καὶ ἡ σοφία ἀπεκαλύπτετο ἐν αὐτοῖς.

Ἀνέβημεν τὰς δέκα ἀμφιθεατρικὰς ἐπάλλξεις τῆς Ὠραίας καὶ ἐφθάσαμεν εἰς τὴν ὑψηλότεραν τῆς κορυφῆν. Ποῖον θέαμα καταπληκτικὸν παρέστη πρὸ ἡμῶν, ποῖα σκηνογραφικὰ εἰκόνας ἀνεῖλοντο κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ Ἀστέρος τῆς ἡμέρας! Αἱ πρῶται φωτεινὰ ἀκτίνες, ὡς δέσμαι θυσάνων χρυσαυθήμεν,

ἐξερχόμεναι ἐκ τῶν ἀδύτων οἷς Ἀνατολῆς διεσκορπίζοντο ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος, ἐχρύσιζον τὴν κυανὴν ὀθόνην τοῦ οὐρανοῦ καὶ διηθροῖον τὴν φύσιν. Ἡ Ἴρις βάπτουσα τὸν χρωστῆρά τῆς εἰς τὴν διαφανῆ πυξίδα τῆς, ἐζωγράφισε τὰς κοιλάδας καὶ τῶν λόφων τὰ σμαράγδινα τοπία. Ἡ χλωρὸς διέτρεχε τοὺς λευκῶνας ἄνθη ῥίπτουσα καὶ φύλλα καὶ εἰς τὴν λάμψιν τῆς ἡμέρας αἱ ἀποχρώσεις τοῦ πρασίνου συνεζευγνύοντο ἐν θαυμασίᾳ ἀρμονίᾳ μετὰ τοῦ κυανοῦ τῶν ὑδάτων τῆς Μείζονος, τὰ ὅποια ἐμάρμαιρον καὶ ἀνεκατόπτριζον τὰ δένδρα, τὰς κορυφὰς καὶ τὸν οὐρανόν. Πτερωταὶ λέμβοι διασταυρούμεναι προσέδιδον τὴν κίνησιν καὶ τὴν ζωὴν. Ἐθεώμεθα ἐκθαμβοὶ καὶ ἡ δύναμις ἅπασα τῶν αἰσθησῶν προσηλώθη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Γοητεία μᾶς κατέχευε καὶ ἔκστασις μᾶς ἀνήραξεν εἰς σφαίρας αἰθερίους. Ἀπηυδνηκῶς ἔκλεισα τοὺς ὀφθαλμούς· ἐζήτησαν τὴν ἀπομόνωσιν καὶ τὴν συγχέντρωσιν τῶν ψυχικῶν μου δυνάμεων διὰ ν' ἀντιληφθῶ τὸ σύνολον τοῦ πανοράματος, διὰ ν' ἀποτυπωθῶσιν εἰς τὰ βάθη τῆς διανοίας μου αἱ θαυμάσιαι εἰκόνας τῆς ποικιλίας τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς καλλονῆς.

Θεσπέσιον μέλος μὲ ἐξήγειρεν. Αἱ εὐμολποὶ ἀηδόνες ὑπὸ τοὺς αἰθιαλεῖς κλώνους ἐτόνιζον τὰ ἄσματά των καὶ ἐπλήρουν τὸν αἰθέρα μελωδίας. Ἡ θεσπεσία αὕτη μουσικὴ συνεπλήρου τῶν ἐντυπώσεων τὴν εἰκόνα καὶ ἦτο τὸ ἐμβυκατήριόν μας εἰς τὰ ἄνθη τῆς Ὠραίας, τῆς θωπευομένης νύμφης τῆς Μείζονος.

Φύσις εὖνους, ἀρχιτεκτονικὴ, γλυπτικὴ καὶ ζωγραφικὴ ἀμιλλώμεναι ἐκάλλυναν τὴν νύμφην καὶ Ὠραία προσωνομάσθη. Ἡ σίτυς καὶ ὁ φοῖνιξ, ἡ ἰνδικὴ συκὴ καὶ ἡ πορτοκαλεῖα, ἡ ματιόλια ἡ μεγαλοπρεπὴς καμελία διασκορπίζουσι τὸ ἄρωμα των. Βράχοι, ἄντρα, πίδακες, ἐπαύλεις, ἀγάλματα στολιζοῦσι τὰς ἐπάλλξεις τῆς. Τὴν κορυφὴν τῆς ἐξωραΐζει ἡ χαρίεσσα Villa Rotonda, περίκομφον μέγαρον, ἐν ᾧ εἰκόνας διασφῶν ζωγράφων τοῦ Τιτιανοῦ, Λεβρέν, Πέτρου Μολόνου καὶ ἄλλων ὑπάρχουσι. Καὶ τὴν τόσσην τῶν καλλιτεχνημάτων δαψίλειαν ἀναδεικνύει ὁ ἀνδριάς τοῦ κόμητος Βιτυλιανοῦ Βορομέου. Εἶναι ὁ μνηστήρ, εἶναι ὁ νέος Πυγμαλίων τῆς Γαλατίας τῆς Μείζονος. Ἡ καλλιτέχνος τοῦ Βιτυλιανοῦ ψυχὴ, τὸ εὐφράνταστον πνεῦμά του τὸν ἄγονον καὶ πετρώδη βράχον τῆς Μείζονος μὲ θέληγητρα κάλλη καὶ γοητείας, ποιήσεως καὶ ζωῆς ἀνέδειξαν. Ὁ ἀνδριάς του εἶναι τεκμήριον τῆς μνήμης του προσφιλῆ· ἡ πνοὴ τῆς φαιδρότητος τὸν περιβάλλει, ἡ χαρὰ ἀκτινοβολεῖ εἰς τὸ μέτωπον του, καὶ τὸ βλέμμα του ἀτενίζει πέραν τῆς Μείζονος πρὸς τὸν Ἀρόνον ἴσως ἐκεῖ ὅπου ἴσταται εἰς ὕψος 40 μέτρων τὸ κολλοσσαῖον ὀρειγάλινον ἄγαλμα τοῦ Καρόλου Βορομέου, ἀρχιεπισκόπου τοῦ Μιλάνου, εὐλογοῦντος διὰ τῆς δεξιᾶς του τοὺς εἰς αὐτὸν ἐρχομένους. Ἄλλὰ ῥίγος καὶ σκοτοδίνη κατέχει τοὺς τολμῶντας ἐπὶ τῆς χειρὸς του νὰ θέσωσιν ἀσπασμόν· εἰς ποῖον ὕψος θὰ ριθοκινδυνεύσωσιν! καὶ ὅμως ἰδιότροποι περιηγηταὶ ἀνελθόντες καὶ εἰς τὸ κοῖλον εἰσέδυσαν τῆς κεφαλῆς καὶ τοὺς ὀφθαλμούς των προσήγγισαν εἰς τὰς δύο τῆς ὀπὰς διὰ νὰ ἰδῶσιν ἐναερίους ὀπασίας καὶ χαιρετίσωσιν τὴν ἠλιοφεγγῆ φύσιν.

Τὸ ἀτμῆρες διασχίζει τὰ διαυγῆ τῆς Μείζονος ὕδατα· δι' αὐτοῦ φερόμεθα εἰς ἄλλας ἀκτὰς, ἀποκομίζουσαι τὰς ἐντυπώσεις τῶν εἰκόνων, αἱ ὁποῖαι, ὡς ἐν μαγικῷ ὀνείρῳ παρήλασαν ἐν τῇ Ὠραίᾳ.

Σωτηρία Ἀλιμπέρτη

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΜΗΤΕΡΑ

Γ'

Σήμερον εκείνο περί του οποίου θά όμιλήσωμεν, φίλη μου, είναι επίσης ενδιαφέρον διά την τέχνην της παιδαγωγίας, όσον και τό προηγούμενον.

Οί πλείστοι εκ των σημερινών γονέων λησμονούν, ότι υπήρξαν και αυτοί ποτέ παιδιά, και ότι είχαν ανάγκην φροντίδων και περιθάλψεων. Έκ της επιθυμίας, ήτις τους καταλαμβάνει να δώσουν άνωτέραν φυσικήν άγωγήν εις αυτά, υποπίπτουν εις τό φρεβρόν πάθος του έγωισμού άφίνοντες, αυτά και μη ένασχολούμενοι πλέον. Ουδέν καλλίτερον δι' έν παιδίον, ή ισχυρά άγωγή φυσική και πνευματική· αλλά δέν έπεται, ότι πρέπει να τό άφίσωμεν κατόπιν να ενεργή άφ' έαυτου. Διά τό φυσικόν, δέν άρκεί να γείνη εύκίνητον τό παιδίον, ως μικρός πίθηκος, ν' αναβαινή και να καταβαινή εύκόλως τής κλίμακας και τās άμάξας, ως επίσης και διά τό ήθικόν δέν πρέπει να τώ επιτρέπωμεν την κακεντρέχειαν να χλευάζη, έστω και εύφως πράγματα χρίζοντα σεβασμού.

Τό βέβαιον είναι ότι σήμερον δέν έννοούν τās ανάγκας τής παιδικής ήλικίας καθώς και τās διασκεδάσεις αútης. Διά ν' αναγνώση έν βιβλίον τό παιδίον, απαιτείται κατ'άρχην να εύρίσκωσι τέρψιν αναγινώσκοντες αútο οι γονείς. Αλλά τούτο είναι χίμαιρα, διότι οίαν τέρψιν εύρίσκει τό παιδίον αναγινώσκον έστω και παιδικά παραμύθια, τοιαύτην θεβαίως δέν δύναται να εύρη άτομον έν ήλικία τριάκοντα ή τριάκοντα πέντε έτών.

Φρονούν, ότι ήθικοποιούνται τά παιδιά αναγινώσκοντα μυθιστορίας· συμβαίνει όμως τό ενάντιον. Παραβάλλον αútους τους γονείς των με τά πρόσωπα τά έν τώ βιβλίω. Παρατηρούν τά λάθη εις ά υπόκεινται ούτοι και νομίζουν έαυτα δυστυχή· τό άνάγνωσμα συνεπώς χάνει τόν σκοπόν αútου.

Ός προς τās διασκεδάσεις τά παιδιά φιλοτιμούνται να μιμνώνται τους μεγάλους. Ας άφίνωμεν αútά υποδεικνύοντες μόνον ό,τι τά βλέπτει. Τό παιδίον τό όποιον δέν επιθυμεί να μεγαλώση και να γηράση δέν είναι πλέον παιδίον. Ηδη πολλά παιδιά και ιδίως κοράσια εκτιμώσι την άξίαν τής νεότητος και δέν επιθυμούν ν' αλλάξωσι την βραχίαιαν έσθητα με τό μακρόν φόρεμα τής μεγαλειτέρας αδελφής.

Αλλά τά πολύ μικρά θέλουν να μιμηθούν την μητέρα, και εκείνη διά να εύχαριστήση ήτέι εις αútά όρίζοκονιν, τά ένδύει, πολυτελώς ως αútή ένδύεται, και εύχαριστεί όλας αútών τās ιδιοτροπίας ως εύχαριστεί τās ιδικās της.

Απομιμήσεις λίαν βαθεραί.

Οί γονείς θέλουν να εύχαριστούν έαυτους. Καθιστούν αútά εύκίνητα όχι προς τόν τελικόν σκοπόν του να γίωτι δυνατά και θαρραλέα, αλλά διά να μη άπασχολώνται πολύ δι' αútά. Τούς εμπνέουν μεγάλας ιδέας και δέν διαπλάττουν τās καρδίας αútών· βραδύτερον θα παραπονώνται, διότι θα εύρωπιν έν αútοίς την άχαριστίαν και την σκληρότητα.

Τό πλείστον του χρόνου, αútοί οι ύπηρέται επιφορτίζονται την άγωγήν των παιδιών. Έσχάτως εγενόμην μάρτυς τής άκολούθου σκηνης. Παιδαγωγός τις με γλυκέις όρθαλμούς με φουσιγωμείαν ήδείαν εκράτει διά τής μιξής χειρός την μαντίλιαν της διά τής έτέρας, παιδίον τετραετής μόλις, ένφ τό μεγαλείτερον μόλις και έκείνο έξ έτών εκράτει εκ τής χειρός τόν μικρόν αδελφόν του. Αίρνης έκεί εις τινα διασταύρωσιν των

όδων, άμαξαι, πλήθος άμαξάκια όλα συμπυκνωθέντα έφραξαν την δίοδον. Κύριός τις διέβαινεν άκριβώς εκείνην την στιγμήν, την παρετήρει προσεκτικώς, εκείνη προσέχουσα εις αútόν μάλλον ή εις τά παιδιά δέν παρετήρησεν, ότι τά μικρά χεράκια των νηπίων διεχωρίσθησαν και τό μεγαλείτερον ως εκ του συνωστισμού εύρέθη κάτωθεν των τροχών άμάξης διερχομένης. Έφώναξε τότε, έλιποθύμησε, μάλιστα αλλά τό δυστύχημα εγένετο, και ή μήτηρ ή δώσασα τόσην εμπιστοσύνην εις αútήν κλαίει τό άκρωτηριασθέν τέκνον της.

Τοιαύτα συμβαίνουν και καθ' έκάστην, διότι αι τροφοί, αι παιδαγωγοί, και αútαι αι μητέρες ένίοτε λησμονούσιν, ότι τό παιδίον είναι παιδίον εις τό όποιον ή λογική δέν ενεργεί ως παρ' αútαις.

Συνεχίζουσα την προτέραν μου επιστολήν έρχομαι να σοι ύποδείξω, ότι τό ανατρέφειν παιδιά είναι καθήκον πολύ δύσκολον ύφ' όλας τās έπόψεις· και πολύς κόπος απαιτείται διά να μορφωθή εις χαρακτήρ. Τούτο σέπτομαι όσάκις βλέπω μικράς κόρας παιζούσας και τόσον διαφορετικόν έχούσας χαρακτήρα.

Έάν θέλετε να σās φέρω μικρόν τι παράδειγμα. Δύο κορασίδες από 6—8 έτών έπαιζον ήμέραν τινα :

Αί δέ μητέρες αútών συνομίλουν. Αί μικράί έχόρευον έτρεχον επήδων από των καθισμάτων επί του έδάφους έως ου και αι δύο έπεσαν. Η μικροτέρα εκτύπησε περισσότερον, άλλ' εις την προστρέξασαν μητέρα της ειπε : δέν είναι τίποτε μόλις ήγγισα την γήν· και παραμερίσασα προς τι μέρος κρύφιον και πλησίον πηγής άνετήκωσε τό μικρόν φορεματάκι της και έπλυε με ψυχρόν νερόν τό κτύπημά της.

Ένφ ή έτέρα ή όλιγώτερον κτυπήσασα ήρχισε να κραυγάζη ούτως ώστε πολλοί συνηθροίσθησαν περίξ αútης.

Έλα, τή ειπεν ή μήτηρ, άνόνη·η σήκω.... πώς εκτύπησες;

Δέν ήξεύρω ! ! ! !—Προσπάθησε.... Δέν ήμπορώ ! ! ! ! Και διά μορφασιών και κλαυθμών έφθασαν εις την οικίαν, ένθα διηγήθη κλαίουσα τό πάθημά της εις τόν πατέρα της, όστις θωπεύων αútήν διέταξε να τής δώσωσιν όλίγον άνθόνερον.

Και εγένετο τόσος θόρυβος διά τό τίποτε και ως έννοείτε εάν αι δύο αútαι κόραι άφειθώσιν έλευθεραί, ή μεν φυσικώς θα γίνη έγωίστρια και πάντοτε μορφαζουσα, ένφ ή άλλη θα γίνη άφωσιωμένη, ενεργητική και μη φροντίζουσα ποτέ περί αútης.

Ός βλέπετε λοιπόν, όλοι οι χαρακτήρες έχουσιν ανάγκην διαπαιδαγωγήσεως, και διαπλάσεως. Φροντίσατε και ύμεις διά την μικράν σας Έλένην και μη εμπιστεύεσθε αútήν εις τους άλλους. Μανθάνετε αútήν να εργαζεται και έστé βεβαία ότι θέλει κατασταθή δι' ήμωv εύτυχής...

Έκ των τής Luise d'Alq

Η ΘΑΝΑΣΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΟΜΕΝΗ ΔΙΑ ΤΗΣ ΗΘΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΙΣΘΗΜΑΤΟΣ

Κατά τόν Chateaubriand

Δύο στύλοι υποβαστάζουσι τό οικοδόμημα παντός θρησκείματος, ή ύπαρξις του Θεου και ή θάνασις τής ψυχής των θεμελιωδών δέ τούτων δογμάτων την άπόδειξιν άρνούμεθα ή εκ τής μεταφυσικής επιστήμης, ή εκ των τής φύσεως θαυμάτων, ή εκ τής ήθικής ενεργείας.

Ο Πλάτων και ό Κικέρων έν τοίς αρχαίοις, ό Κλάρκιος

και ό Λειβνίτιος έν τοίς νεωτέροις, απέδειξαν μεταφυσικώς, και σχεδόν γεωμετρικώς, την ύπαρξιν του υπεράτατου Όντος· αι έξωχώτεροι διάνοιαι, καθ' άπαντας τους αιώνας, απέδειξαν τό παρήγορον τούτο δόγμα. Έάν δέ τινες σοφισται άπέριψαν αútο, ό Θεός δύναται ουχ ήττον να ύπάρχη και άνευ τής ψήφου εκείνων. Μόνος ό θάνατος, εις τό κράτος του οποίου οι άθεοί θέλουσι να καθυποτάξωσι τά πάντα, έχει ανάγκην συνηγόρων και υπερασπιστών, επειδή αútος όλίγην έχει οντότητα ως προς τόν άνθρωπον. Αφήσωμεν λοιπόν εις αútόν τους άθλίους αútου θιασώτας, οτινες, άλλως τε, ουδέ συμφωνούσι προς άλλήλους· διότι, έν φ οι πιστεύοντες εις την θείαν Πρόνοιαν όμοφρονούσιν περί τās κεφαλαιώδεις αρχάς τής διδασκαλίας αútών, οι άρνούμενοι τόν Δημιουργόν του παντός, δέν παύουσι, τούναντίον, έρίζοντες περί των βάσεων του κατ' αútους μηδενός· έχουσι πρό αútών άβυσσον χείνουσαν· όπως πληρώσωσι ταύτην στερούνται θεμελίου λίθου, τόν όποιον άγνοούσι πόθεν να λάθωσιν.

Υπάρχει Θεός· ή χλόη τής κοιλάδος και ή κέδρος του όρους τόν εύλογούσι, τό έντομον περιβομβεί τους ύμνους αútου, ό έλέφας τόν χαιρετίζει άμα τή ανατολή τής ήμέρας, τό πτηνόν μέπει αútόν έν τώ φυλλώματι του δένδρου, ό κεραυνός εκρήγνυσι την δύναμίν του και ό Ωκεανός μαρτυρεί τό άπειρον αútου. Μόνος ό άνθρωπος ειπεν, ουκ έστι Θεός.

Ουδέποτε λοιπόν αútός, έν τή δυστυχία, άνέβλεψεν εις τόν ουρανόν ; ουδέποτε, έν τή εύτυχία, έταπεινώσε τους όρθαλμούς προς την γήν ; Αρά γε ή φύσις κείται τόσον μακράν απ' αútου ώστε δέν ήδυνήθη να την επισκοπήση, ή θεωρεί ταύτην άπλουν προίον τής τύχης ; άλλ' όποία τύχη ίσχυσε να αναγκάση ύλην άτακτον και άνυπότακτον, ύλην άκοσμον και άκατάσκευον, να διευθετηθή έν τάξει και άρμονία ούτω τελεία και θαυμαστή ;

Και εάν μη υπήρχον άλλαι άποδείξεις τής ύπαρξεως του Θεου παρ' τά θαύματα τής φύσεως, αι άποδείξεις αútαι είναι τοσοούτον ισχυραί, ώστε θα ήρκουν όπως πείσωσι πάντα άνθρωπον επιζητούντα μόνον την αλήθειαν. Αλλ' εάν οι άρνούμενοι την θείαν Πρόνοιαν άδυνατούσι να εξηγήσωσιν άνευ αútης τās θαύματα τής δημιουργίας, έτι μάλλον άμηχανούσι πώς ν' άπαντήσωσιν εις τās ένστάσεις αútης ταύτης τής καρδίας των. Παραιτούμενοι του υπεράτατου Όντος, αναγκάζονται να παραιτηθώσι συγχρόνως άλλης τινός ζωής, και έν τοσοούτφ ή ψυχή αútών τους ταρασσει· παρίσταται ένώπιόν των και τους βιάζει, εις τό πείσμα των σοφιστών, να όμολογήσωσι την ύπαρξιν αútης και την θάνασίαν.

Ας ειπωσιν ήμίν πρώτον, εάν ή ψυχή σθένεται έν τφ τάφω, πόθεν ό έν ήμίν πόθος εύδαιμανίας όστις διαλείπτως μεξ βασιανίζει ; Τά γήινα πάθη ήμωv δύναται εύκόλως να κορροθώσιν· ό έρωσ, ή φιλοδοξία, ή όργή πληρούνται άσφαλώς άπολαύσεως· μόνη ή ανάγκη εύδαιμονίας μένει άπλήρωτος, έλλιπής ούτα άντικειμένου, καθόσοι άγνοούμεν τί έστιν ή ποθουμένη αútη εύδαιμονία. Όμολογητέον δέ ότι, εάν τό πέν είναι ύλη, ή φύσις ένταύθα ήπατήθη παραδόξως· έποίησεν αίσθημα τι άνευ σκοπού.

Είναι βέβαιον ότι ή ψυχή ήμωv ζητεί αιωνίως· μόλις έτυχε του άντικειμένου τής επιθυμίας ταύτης και άκόμη ζητεί· όλόκληρον τό σύμπαν ουδόλως τή έξαρκει. Μόνον τό άπειρον είναι

τό άρμόζον αútη στάδιον· άρέσκεται πλανωμένη εις τους αριθμούς, αναλογιζομένη τās μεγίστας και τās έλαχίστας διαστάσεις, πολλαπλασιάζουσα άνευ όρίου. Τέλος, άνάπλεως, και όμως άκρόστος έξ όσων κατεβρόχησε, φέρεται κατ' εύθείαν προς τους κόλπους του Θεου, έν φ συνενοούνται αι ιδέαι του άπειρου κατ' τελειότητα, κατ' χρόνον και έκτασιν· άλλ' έν τή Θεότητι καταβυθίζεται μόνον, διότι ή Θεότης είναι πλήρης σκότους, Θεός κρυπτόμενος.

Έάν ή ψυχή άντελαμβάνετο εύκρινώς τής Θεότητος, θα την άπηξίου ως πάντα τά άντικειμενα άτινα καταμετρεί. Και ίσως θα ήδύνατό τις να ειπή ότι ουχί αλόγως, καθόσον εάν ή ψυχή κατενόει την αιωνίαν αιτίαν, θα ήτο ή υπερέτα τής αρχής ταύτης, ή τουλάχιστον ίση προς αútήν. Η τάξις των θείων διαφέρει τής των ανθρώπινων· δύναται τις να έννοήση την δύναμιν βασιλέως, μη ών βασιλεύς, άλλ' άνθρωπος κατανοών τόν Θεόν, θα ήτο Θεός.

Όθεν, τά ζώα ουδόλως ταραττονται ύπό τής έλπίδος ταύτης, την όποίαν δηλοί ή καρδιά του ανθρώπου, αφικνούνται δέ παραχρήμα τής υπεράτης κατ' αútά εύδαιμονίς· όλίγος χόρτος έξαρκει εις τόν άμνόν, όλίγον αίμα κατακορύννυσι την τίγριν. Έάν δέ τις, έπόμενος φιλοσόφοις τισι, δι'ετυχρίζεται ότι ή άλλοία διάπλασις των οργάνων καθιστά την μόνην διαφοράν ήμωv προς τό κτήνος, ό συλλογισμός ούτος μόλις είναι άποδεκτός ως προς τās καθάρως ύλικας ενεργείας· άλλ' τί χρησιμεύει ή χείρ μου εις την διάνοιάν μου, όταν αútη, έν τή ήρεμία τής νυκτός, φέρεται εις τās άχανείς έκτάσεις, όπως άνεώρη εκεί τόν Διατάκτην τοσοούτων κόσμων ; Διατί ό βούς δέν ποιεί ως έγώ ; Οί όφθαλμοί του τφ άρκούσι, και εάν είχε τους πόδας μου ή τους βραχιόνάς μου, θα τφ ήσαν προς τούτο όλως άχρηστοί. Δύναται να κατακληθή επί τής χλόης, να ύψώση την κεφαλήν προς τόν ουρανόν και να καλέση διά των μυκηθμών του τό άγνωστον Όν τό πληρούν τό άπειρον εκείνο. Αλλ' ουχί, προτιμών την χλόην ήν ανακινεί, ουδόλως έρωτῆ, έν τφ ύψει του στερεώματος τους ήλιους εκείνους οτινες άποδεικνύουσιν έναργέστατα την ύπαρξιν του Θεου. Αναίσθητος προς τό θέαμα τής περι αútόν φύσεως, άγνοεί ότι έρρίφθη αútός ούτος ύπό τό δένδρον, ύφ' ό αναπαύεται, ως τις μικρά άπόδειξις τής θείας Σοφίας.

Τό μόνον λοιπόν δημιούργημα όπερ έρευνῆ εκτός έαυτου, και τό όποιον δέν εινε όλον έν έαυτφ, εινε ό άνθρωπος. Λέγουσιν ότι ό όχλος εινε άπηλλαγμένος τής ταραχής ταύτης τής ψυχής· άναμφιβόλως εινε όλιγώτερον δυστυχής ή ήμεις, καθόσον άπασχολείται των πόθων αútου ύπό τής εργασίας, σθενύει δέ έν τφ ιδρωτί του την δίψαν εύδαιμονίας. Αλλ' όταν τόν βλέπετε κατατρίβόμενον επί έξ ήμέρας τής έβδομάδος, όπως άπολαύση ήδονών τινων κατ' την έβδομήν, όταν, άείποτε έλπίζων την άνάπαυσιν και ουδέποτε εύρίσκων αútήν, αφικνήται εις τό τέρας του βίου, άκαταπαύστως ποθών, δύνασθε να ειπήτε ότι δέν συμμετέχει του γενικού κρυφίου πόθου άγνώστου τινός ευ είναι ; Έάν δέ τις δι'ετυχρίσθη ότι ό πόθος ούτος έν αútφ περιορίζεται τουλάχιστον εις τά γήινα, ό πόθος ούτος ουδέν ήττον ύφίσταται. Δώσατε εις τόν πτωχότερον των ανθρώπων πάντας τους θησαυρούς του κόσμου, άπαλλάξατε αútόν τής ανάγκης του εργαζεσθαι, πληρώσατε άπάσας τās ανάγκας αútου, πριν ή παρέλθωσιν όλίγοι μήνες θα κατέχεται άκόμη ύπό άνίας και έλπίδος.

Παρακαλούνται αί κ. κ. συνδρομήτριαι και οί κ. κ. συνδρομηταί, οί καθυστεροῦντες ἔτι συνδρομὰς τοῦ π. ἔ. νὰ ἀποστείλωσιν αὐτὰς τάχιστα, διότι ἐπιθυμοῦμεν νὰ τακτοποιήσωμεν τοὺς λ]σμούς μας.

Οί δὲ κ. κ. ἀνταποκριταί μας τινὲς τῶν ὁποίων καθυστεροῦσιν ἔτι και τὰς συνδρομὰς τοῦ 1893, παρακαλοῦνται νὰ ἀποστείλωσιν ἀφεύκτως ἐξόφλησιν τῶν λ]σμῶν των, διότι ἀδυνατοῦμεν νὰ περιμένωμεν περισσότερο.

ΕΓΧΩΡΙΑ ΑΝΘΗ ΤΕΧΝΗΤΑ

Τὰ Παρισίνης τελειότητος Στέφανα τῶν Γάμων πωλεῖ ἡδὴ λιανικῶς (σχεδὸν χάρισμα) τὸ γεωστὸν παρὰ τῇ ὁδῷ Ἐρμοῦ 121. Ἐργοστάσιον ἀνθέων τεχνητῶν τῶν Ἀδελ. Παπαγιάννη, ὡς και τὰ σχετικὰ αὐτῶν ἔτι Κορδέλλας Λαμπάδας κλπ. Γυρλάντας Νυμφικὰς, Ἀνθὴ αἰθουσῶν, χοροῦ, Καπέλων, Πανεράκια Ἀνθοστόλιστα δι' ἑορτῆς Στεφάνου Κηδεῶν ἀπὸ δραχ. 10-300 και πᾶν ἄλλο ἄνθος, κατασκευαζόμενον ὅμοιον μόνον ἐν Παρίσις οὐδαμοῦ ἄλλου, ἢ ἐνταῦθα και ἐν τῇ λοιπῇ Εὐρώπῃ.

ΥΕΛΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΟ ΛΟΥΒΡΟΝ ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

Ἄληθες Λούβρον, διότι νομίζει τις ὅτι ἀπὸ τοῦ μεγάλου ὁμώνυμου τοῦ ἐν Παρίσις, ὁλόκληρον τὸ ὑελοργικὸν τμημὰ μετὴν πληθῶν τῶν κομψοτεχνημάτων ἐκ φαίντινης γῆς, τῶν ἀριστοτεχνικῶν ἐκείνων τῆς τέχνης. Ὅσον πτωχὸν και ἂν εἶναι τὸ γεῦμα φθάνει ὁ διάκοσμος τοιαύτης τραπέζης νὰ τοῦ προσδώσῃ θέαν πλούτου και φιλοκαλίας θαυμαστῆς. Ἐπειτα εἶναι ἐκ τῶν πρώτων καταστημάτων, ἐν οἷς ἡ γυνὴ ἔλαβε θέσιν ὡς ταμίας, ὡς ὑπάλληλος, ἐννοοῦσα πῶς νὰ περιποιηθῇ κυρίας, πῶς νὰ προμαντεύῃ και ἱκανοποιῇ τὰς ἐπιθυμίας των. Ἀξίζει νὰ τὸ ἐπισκεφθῇ ἄλλως τε και πᾶσα κυρία ἀσχολουμένη εἰς τὴν ζωγραφικὴν. Ὁ ἀ εὐρὴ ἐκεῖ ὠραίας πλάκας μετὰ πλαίσια ἐξ ὀπτῆς γῆς, ἐπὶ τῶν ὁποίων δύναται νὰ ζωγραφίσῃ.

Εἰς ὅλα αὐτὰ τὰ ὠραία πράγματα προστίθεται ἡ πλουσιωτέρα τοῦ κόσμου συλλογὴ εἰς εἶδη τῆς καθημερινῆς χρήσεως, και εἰς τιμὰς ἐξαιρετικῶς εὐθηγὰς.

ΓΑΛΑΚΤΟΠΩΛΕΙΟΝ Γ. ΒΟΥΛΓΑΡΗ

Παρὰ τὰ Χαντεῖα, ὑπὸ τὸ ξενοδοχεῖον ἢ ΒΟΙΩΤΙΑ

Ἡ θεραπεία τοῦ γάλακτος εἶναι εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν. Τὸ γάλα εἶναι ἡ ἀληθὴς πανάκεια διὰ τὰ παιδιὰ, τὰς γυναῖκας και τοὺς ἀνδρας πάσης ἡλικίας. Ἀναμικτοί, καχεκτικοί, πάσχοντες ἀπὸ παθήσεις τοῦ λαίμου, τοῦ στομάχου, τῶν νεφρῶν, τῶν ἐντέρων, νευρασθενικοὶ ἢ και ἀπλῶς νευρικοὶ, ὅλοι θεραπεύονται διὰ τοῦ γάλακτος. Τὰ μικρὰ μέχρι τοῦ δεκάτου ἔτους τῆς ἡλικίας των πρέπει νὰ πίνουν χάριν τῆς ὑγείας των τοῦλάχιστον ἡμίσειαν ὁκάν γάλακτος τὴν ἡμέραν.

Ἄλλὰ ἵνα τὸ γάλα ὠφελῇ, ἀνάγκη νὰ εἶναι ἀγνόν, ἀρωματικόν, ἄδολον, εὐγευστον. Καὶ τοιοῦτον μόνον τὸ παρὰ τὰ Χαντεῖα Γαλακτοπωλεῖον τοῦ κ. Δ. Βούλγαρη, τὸ ὑπὸ τὸ ξενοδοχεῖον ἢ Βοιωτία κείμενον δύναται νὰ προμηθεύσῃ.

Τὸ πρόβατὰ του και αἱ ἀγελάδες του διακίτωνται εἰς τὸν Ὑμηττόν. Διὰ τοῦτο τὸ γάλα του ἀποπνέει ὅλον τὸ ἄρωμα τοῦ θυμαρίου και ὅλην τὴν γλυκύτητα τῶν ἀνθέων τοῦ ἀγροῦ.

Τὸ μέλι του ἐπίσης τοῦ Ὑμηττοῦ εἶναι ἀπαράμιλλον ὡς και οἱ λουκουμάδες και ἡ μπουγάτσα, ἦν εἰδικὸς τεχνίτης ἐκ Κων)πόλεως κατασκευάζει. Ὅλα αὐτὰ εἰς τιμὰς εὐθηνοτάτας.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΠΙΔΩΝ ΘΕΑΝΟΥΣ ΔΑΜΑΛΑ

Ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Ἐρμοῦ και εὐαγγελιστρίας, ἀνωθεν τοῦ καταστήματος Π. Γαῖωρα

Ἐκτελεῖ μετὰ προθυμίας και ταχύτητος πᾶσαν παραγγελίαν εἰς τιμὰς λίαν συγκαταβατικὰς. Ἐργάζεται μετὰ χάριτος, καλλιθησθίας και εὐσυνειδησίας. Δέχεται πᾶσαν παραγγελίαν ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν, ἦν ἐκτελεῖ μετὰ πολλῆς ἀκριβείας. Προμηθεύει πάντα τὸ ὕλικὸν διὰ πῆλους και φορέματα. Πάντα ταῦτα εἰς τιμὰς κατωτέρας συναγωνισμοῦ.

τὴν Τερέζαν. Ἄφρονες, εἶθε ὁ Θεὸς νὰ σᾶς συγχωρήσῃ, ἔαν ἔχη τὴν πρὸς τὴν πρὸς τοῦτο δύναμιν, διὰ τὸ ἀκατανόμαστον αὐτὸ ἔγκλημα, τοῦ νὰ κατηγορεῖτε τὴν μητέρα σας.

— Σιωπήσατε! δὲν εἶπατε μαμά! ἀνέκραξαν ἐκεῖνοι, και αἱ δύο συγχρόνως. Μετὰ τῆς αὐτῆς ἀπαραιμῶτος γαλήνης, τῆς ἰδίας ἐκείνης ὁδύνης, ἦν ἐξέφραξε μέχρι τοῦ ἀνωτάτου δυνατοῦ ὀρίου ἡ εὐσιγνωμία τῆς ἢ Ζουανέτα ἀπεκρίθη.

— Εἶμαι ἡ μήτηρ σας . . . ἡ μάστις μήτηρ σας . . . ἡ ἀθῶα . . . τὴν ὁποῖαν κάμουν νὰ ὑπερέβῃ θανάσιμος, ὅλαι αὐταί αἱ φρικαλεότητες, αἱ ἐξεληθῶσαι ἀπὸ τοῦ ἐν διαταρᾷ εὐρισκομένου ἐγκεφάλου σας, χωρὶς ὅμως και νὰ ἀλλοιῶσιν τὸν χαρακτήρα τῆς . . . Ἡ μήτηρ σας τέλος ἡ ὁποῖα σᾶς συγχωρεῖ, ἀλλ' ἡ ὁποῖα σᾶς προκαλεῖ και σᾶς, και οἰονδήποτε ἄλλον νὰ παρουσιάσητε ἔστω και μίαν μόνην σπουδαίαν ἀπόδειξιν τῶν παραλόγων ἰσχυρισμῶν σας. Καὶ ἡδὴ διηυθύνετε πρὸς τὴν θύραν περιβεβλημένη ὁδύνην τόσο ἀξιοπρεπῆ, και ἡτις ἐφαίνετο τόσο μεγάλη και τοσοῦτον ἀληθῆς, ὥστε ὁ εἰσαγγελεύς δὲν ἤξευρε πλέον τί νὰ πιστεύσῃ και τί νὰ σκευθῇ, ὅτε αὐτὴς τὰ μετὰ τὰ παραπετάσματα τῆς θύρας παρεμπίσθησαν και ἐνεφανίσθη γυνὴ ὕψηλῶς ὡμοῦς ὡς ἡ Τερέζα, μετὰ τοῦ ὡμοῦς καμπυλωτοῦ ὡς ταύτης, τὴν ἰδίαν μετὰ αὐτῆν ἔχουσα στάσιν τοῦ σώματος, στάσιν βσιλίσσης, μετὰ ὀφθαλμοὺς ὁμοῦς μετὰ μαύρους ἀδάμαντας σπιθηροδολοῦντας ὡς ἀστέρας, και μετὰ ἔμπροσθεν ἐστεινωμένον ὑπὸ κόμης λευκοτέρας τῆς χιτῶνος.

— Ἄμα εἰσελθούσα εἶπεν, ἀποτεινομένη πρὸς τὴν ψευδῆ Ναδίαν.

— Εἰς τὴν πρόσκλησίν σου αὐτὴν συμπεριλαμβάνομαι και ἐγώ, Ζουανέτα;

Ἄμα ἠκούσθη ἡ φωνὴ τῆς, ἄμα ἐπεφάνη τὸ ὄλον τῆς μορφῆς αὐτῆς, ἡ Τερέζα παρεμπίσεν ἠτύχως μετὰ μετὰ εἰς τὰ χεῖλη. Ἡ κυρία Γιακωῶσεν ὅμως ἠνωρθῶθαι ὡς παρὰ φρον, και μετὰ τὰς χεῖρας τρεμούσας ἐτραύλισεν: Ναδίνα!

Ἡ Φράγκα πλέον εὐκίνητος αὐτῆς εἶχεν ἡδὴ ὀρμήσει. Μαμά! ἀνέκραξεν, ὦ! Μαμά!

Ἄλλ' ἡ τελευταία συλλαβὴ ἐξέπνευσεν μεταξὺ τῶν χειλέων τῆς, ἄχρους δὲ διὰ μίαν γενομένη, ἔπεσον ὡς ἄψυχος ὄγκος εἰς τοὺς πόδας τοῦ εἰσαγγελεύου μετὰ τὴν ἡμέραν ἐπὶ τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ ποσώπου τῆς.

Ἡ Ζουανέτα δὲν εἶχε κινήθαι ἀπὸ τὴν θέσιν τῆς. Μετὰ τοὺς ῥῶθνας μόνον περισσότερον κάπως διεσταλμένους και τὰς φλέδας τοῦ μεγάλου μετώπου τῆς

πλέον ἐξωγκωμένους, ἔστατο ὀρθῶς ἔμπροσθεν τοῦ ἀνακλίντρου τῆς, πλήρης ἐνεργητικότητος, εὐθυτενῆς, και προφανῶς ἐτοίμη εἶναι νὰ ὑποστῇ τὴν τελευταίαν πάλην.

Ἡ Ναδίνα εἶχε γονυπετήσει παρὰ τὴν λιποθυμήσαν θυγατέρα τῆς, και ἀνεγείρασα τὴν λατρευτὴν κεφαλὴν τῆς Φράγκας τὴν ἐκάλυπτε δια φιλημάτων περιπαθῶν. ὦ! χυσοῦ μου κόρη! κύτταξέ με . . . ἄ; τοὺς ἴσω λοιπὸν τοὺς μεγάλους κυανούς ἀστέρας μου οἱ ὅποιοι δὲν ἔλαμψαν δι' ἐμὲ πρὸ πόσου καιροῦ!

Μὲ κεκλιμένον πάντοτε τὸ μαλακὸν σῶμά τῆς, μετὰ τὴν ὡς ῥόδον λευκὴν ἐπιδερμίδα τῆς, ἡ Φράγκα ἐξηκολούθει νὰ μὲν ἀκίνητος.

Ἡ Ναδίνα ἐροδῆθη. Μὴ τυχὸν ἀπέθανε ἀπὸ τὴν χαρὰν; ἠρώτησεν μετὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς περιτρώμευς.

Ἡ Τερέζα τὴν ἀπεμάκρυνε ὀλίγον.

— Νονά, εἶπεν αὐτῇ τῇ κυρία Γιακωῶσεν, ἐνθαρρύνετε τὴν μαμὰν διὰ νὰ φροντίσω ἐγὼ οὐκ αὐτὴν Φράγκαν.

Ὁ κύριος Γκρολλιὲ Σαβέρν, ὁ Ἀνδρέας και ὁ Μαυρίκιος δὲ Κομβοειμῶν, εἶχον ἀπομακρυνθῆ ὀλίγον, ἐνῶ ἡ Τερέζα θέασα τὴν Φράγκαν ἐπὶ ἀνακλίντρου ἤρχισε διὰ τῶν ἐπιτηδείων χειρῶν τῆς νὰ ξεκουμῶν τὸ ἔνδυμα τῆς ἀδελφῆς τῆς και ἔλυε τὸν λεπτόν ἐκ λευκομετάξης στηθιδεσμὸν τῆς. Αἰφνιδίως τότε ἐπὶ τῇ θέα χρυσοῦ μεταλλίνου σχήματος ἀλλοκότου τὸ ὅποιον ἐκρέματο ἐπὶ τῆς μεταίτητος ἐπιδερμίδος τῆς Φράγκας, ἡ Ζουανέτα ἢ ὁποῖα δὲν ἔβρινε νὰ παρερέχεται ἀπαράτητος οὐδέμια λεπτομέρεια τῆς σιγῆς ταύτης ἔρρηξεν φρικώδη κραυγὴν.

Ἡ κραυγὴ αὐτὴ ἐφάνη διαλύσασα τὴν λιποθυμίαν τῆς Φράγκας. Ἀνύψωσεν τὰ βλέφαρά τῆς.

Ἡ μήτηρ τῆς εὐρίσκατο ὀλίγα βήματα ὀπισθεν τῆς κυρίας Γιακωῶσεν, ὥστε δὲν τὴν ἔβλεπεν. Τὴ τρέχει εἶπεν. Τὴς ἐκραύασεν οὕτω;

Τερέζα! . . . Ἄ! ναί, εἶσαι ἐδῶ! . . . Τέλος πάντων! . . .

Ἡ φωνὴ τῆς ἠλλοιώθη αἰφνιδίως, και ἔκστασις ἀνήλθεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς. Καὶ ἡ Μαμά; ἐτραύλισεν ἡ Μαμά; . . . Ὀνειρεύθη ὡς πάντοτε, ἢ μὰς τὴν ἔστειλεν ὅπως ὁ Θεός: . . .

Ἡ Ναδίνα δὲν ἐκρατήθη πλέον.

(Ἄκολουθεῖ).